

Лілії (легенда)

І вродлива Марія, і добра, і як заговорить, то наче защебече соловейко... Та ба! Сирота... одна-одна, як ягідонька, загублена на помості...

Дівувала... та скільки там того дівування! Все в роботі й у роботі.

Може б то, й діждалася долі, але покохала парубка, мов сокола. Стрункий, красивий, багатий, начебто і Марію кохає. Та поспішила сердешна, не пізнала, а заміж вийшла.

Не вгодила свекрусі, а вона й напосілася: „І така, і сяка, – кричить. – Чого ж ти, сину, одружився з нею? І сирота, і бідна, і лінива. Хай тобі грець!”

І докоряла, і їла, аж поки бідолашна Марія не заплакала.

Тоді й свекор почав: „Ми ж тобі і хату, й одержу, і те, і се, а ти недобра яка!”

Чоловік слухав-слухав, а далі й собі: „Я ж гадав вона друга!”

А їй, голубці бідній, і дітись нікуди.

Так роками спину гнула та образи слухала. Зів’яла дівоча краса, і сили від роботи важкої покинули її. Нікому ж бо вона не потрібна.

Глянула Марія в чисту воду... Обняла свого синочка – свою радість і втіху, і

покапали дрібні сльози – сльози горя і журби Марії. Стали вони квітами-перлами – жовто-білими ліліями річковими, а безталанна Марія немовби злилася в єдине ціле зі своєю дитиною і розтворилася у цьому ліловому букеті.

Ось і кажуть, що лілії навівають сум, почуття горя і самотності, ніби одинока зажурена Марія...

Підготував учень 8 класу Литвиненко Євгеній

Вчитель: Северин Тетяна Олексіївна